

דויד מושביין עם אביו מארק (לידו אלי הורביין, נשיא התעשיינים)
אביו אינו תמיד מאושר מפעילות הפוליטית

● לא מפריע לך שההתייחסות הראי
שונית של אנשים אליך היא הרצון
לקחת מומך בסף?

היה שלב בחיים שהיתה לי עם זה בעיה. אבל
זו הפסיקה להיות בעיה, ואני שמח על היכולת
שלי לעזור לאנשים ולכן לאנשים אין בעיה
לפנות אלי.

● מה הרעיון שמאחרי "פרס עלית"
לספרות יפה?

החלטנו על הפרס במקום לעשות פרופגנדה
לעלית. החלטנו לנצל את העובדה שלמאז
לעלית 50 שנה, כדי להרחיב את הפעילות
בתחום התרבותי.
המדובר ב־20,000 דולר. זהו הפרס הספרותי
הגבוה ביותר במדינת ישראל. אני חושב שאם
הפרס הזה יאפשר לא"ב יהושע שנת שנתון — זו
תרומה יפה מאוד.

● אחיך עבד בעסק, ואתה לא. האם
מלכתחילה ייעדו את אחיך לנהל את
העסק ואותך לשאיר בחורץ?

מגיל צעיר יחסית אחי אמר שהוא רוצה
לעבוד בעסק. אני לא. אבי מאוד רצה ששנינו
נעבוד. לאחי, שהיה מבוגר ממני בשלוש שנים,
היו יחסים קרובים מאוד עם כולנו. מותו היה קשה
לכולם.
הקמנו על שמו את בית דני, שהוא לא מיפעל
חריצני. יש בו כל הזמן פעילויות שוטפות.

● ילדיו של דני מעורבים במיסעל?
הם בני 13 ו־14. הם מבקרים במיסעל. עופר,
הבן, גם הדליק את נדחתנוכה.

● הם, בעצם, הדור הרביעי של
"עלית". היית רוצה שמשפחתך
מסורת השוקולד במישפחה?

אם עופר היה שואל אותי מה לעשות כשהיה
גדול, הייתי מיעץ לו שלא ללכת לעסק.
למה?

עופר הוא הדור הרביעי. כבר הדור השלישי
מתחיל להיות בעייתי. דור רביעי הוא בעייתי
מאזנרציה של הטבע. מגיע שלב שבו חברה
צריכה להפסיק להיות חברה מישפחתית. מכיוון
שהקירבה בין השותפים הולכת וקטנה עם כל דור
נוסף והמשפחה מועט יותר.
אני מאוד מקווה שהבחירה של עופר לגבי

● אתה מגשים רצונות תודות
לעובדה שיש לך כסף?

אותם רצונות שתלויים בכסף, שהם אגב לא
כליך רבים, אני מגשים. אבל לא כל רצון אפשר
להגשים באמצעות כסף.

● אומרים שתרומום שאתה תורם
לאמנות והתמיכה שלך בקולנוענים
צעירים, נעשים כדי לנקות את מצפונך.

לא. אני חושב שזה כשביל לנקות מצפון.
אני עושה את זה משלושה טעמים: קודם כל, כי
אני בהחלט חושב שזה נותן תרומה מאוד טובה
לעלית. התחום היחיד שאולי אפשר להצביע
עליו כעל תיסכול פרטי שלי, הוא הקולנוע.
בקולנוע אני עוזר לאחריים להגשים חלומות
שלם. מכיוון שאני לא מגשים חלום שלי. מעבר
לזה, בסדר העדיפויות הנוכחי שקיים במדינה, אם
נוסף לכל גם התרבות תגוע, אז לאנשים יהיה
מאוד קשה לחיות בארץ הזו.

● כל מי שעושה סרט פונה אליך.
אתה נענה לכולם?

האמת היא שאני מקבל כל פניה, אבל לא
נענה לכל פניה. אני קורא כל תסריט שמובא
לפני ואחריה אני מחליט במה להשקיע.

● מי שמך לקבוע אם תסריט הוא
טוב או לא טוב?

אני סומך על שיקול־דעת עצמי, ואחרי הכל
מדובר בכסף שלי.

● שלך או של החברה?

הרבה פעמים ההשקעות הן פרטיות שלי.
הסלקציה היא באמת הטעם האישי שלי. אני
מאוד גאה שהשקעתי בחמסין ובטרנאיט של
דני וקסמן. אני מאוד גאה שהשקעתי באות קין
של אורי ברבש. אני גם משקיע בסרט החדש שלו
מאחרי הסורגים. ישנה עוד רשימה ארוכה של
סרטים שהשקעתי בהם.

● השיקול שלך בהשקעה הוא
פוליטי?

לא. בכלל לא. מדובר בטעם אישי.

● מתי אתה לוקה פסקיזמן, כדי
לעשות את הסרט שלך?

אילו היית שואלת אותי, אם אני חולם לעשות
את הסרט שלי, זה היה נכון יותר. אלא שהגדולה
בחלומות היא, שאסור להגשים אותם.
בינתיים אני משתעשע בחלום וזהו הפינוק

„בעם היינו מעלים
מחירים פעמיים בשנה.
אחריך אחת לשלושה
חודשים. אחריך אחת
לחודש. לא יהיה מנוס
מהעלאת מחירים אחת
לשבועיים, ואחריך
יגיע רגע שבו נשנה
מחירים כל שבוע,
ולבסוף כל יום”

חברת גיאר רונלדס, שהיא אחת החברות
הגדולות בארצות־הברית. החברה רצתה ליצור
קשר עם חברה תעשייתית ישראלית. אגיד לך
את האמת: אי־אפשר לומר „לא” להצעה כזו.

● אין בזה צביעות?

נברלי בין שני דברים: אנחנו טוענים שיש
להעדיף תוצאת־ישראל, אבל יש שיקולים עיס'
קיים ססציפיים, שאי־אפשר להתעלם מהם.
בחיים בכלל יש סתירות בין דברים שאתה אומר
ובין דברים שבחיי היום־יום.

אנחנו חברה שעושה מחזור של 120 מליון
דולר בשנה, אז אם יש לנו אחוז אחד של יבוא —
זה לא משמעותי.

● ביצר אתם נערכים למיתון?

אני חולק על אלה הנערכים לתקופה של
מיתון. אנחנו נערכים לאינפלציה של 400%.
כולם משווים את המיתון לזה שהיה ב־1965.
שוכחים שאז היתה אינפלציה של 10% בשנה,
והיום זו אינפלציה של 10% בשבוע. אני חושש
שאנחנו עלולים להגיע למצב שבו המערכת כולה
תתפרק לתפקד.

● אז נדבר על האמרת המחירים. איך
אתם נוהגים כיום?

פעם היינו משנים מחירים פעמיים בשנה,
אחריך עברנו לפעם בשלושה חודשים, והיום
אנחנו משנים מחירים פעם בחודש. אני חושש
שלא יהיה מנוס משניו מחירים פעם בשבועיים.
ואז יגיע הרגע שבו נשנה פעם בשבוע,
ואחריך נאלץ לשנות מחירים כל יום. זה יהיה
הרגע שבו המערכת תפסיק לתפקד. הרוגמה
המפחידה ביותר היא גרמניה שבין שתי

דויד מושביין (שני משמאל) עם אמו יהודית*
כילד לא ידעתי שאני עשיר”

עתידו תהיה לגמרי חופשית, ולא תוצאה של
סיטואציה של תוכה הוא גולר.

● אתה בוודאי תפרוש באיזה גיל.

אצלו גיל הפרישה הוא 65, והחוק תופס גם
לגבי הבעלים. אני מניח שאפרוש קודם. אומרים
לי שאמרו את זה קודם, לפני כשהיו בגילי. אני
מאוד מקווה שזה לא יישאר בגדר אמירה.

● איך מתיישב עניין בחול־לבן עם
העובדה שאתם מייבאים מזון ועומדים
ליבא סיגריות?

• לידו: גיסתו גבי, אלמנת אחיו דני מושביין.
ובעלה השני משה רשל.

בתגלמותו. אלא אם כן, הסרט שלי יהיה טוב.

● אולי מה שמונע אותך מלעשות
את הסרט הוא הפחד שמא הסרט לא
יהיה מספיק טוב?

אולי. בכלל, בכל מה שאני עושה אני פוחד.
אני פרפקציוניסט. כל דבר שאני עושה צריך
להיות הטוב ביותר. אולי את צורקת, אולי מפני
שאני לא מאמין שאעשה סרט טוב, אני לא עושה
אותו. אני צריך ללמוד עוד הרבה בנושא
הקולנוע. כל תסריט שאני קורא הוא בבחינת
לימודים. אני רואה המון המון סרטים. כאדם לא
מקצועי, שזה לא עיסוקו, אני מוכן להמר שאני
האיש שראה הכי הרבה סרטים בעולם. יחסית, אני
חושב שקראתי הרבה מאוד על קולנוע. כאדם
שזה תחביב אצלו, אני רי יודע מה קורה בקולנוע.